

## Dreptatea leului

Grigore Alexandrescu

---

Leul, de multă vreme, ridicase oștire,  
Să se bată cu riga ce se numea Pardos;  
Căci era între dânșii o veche prigonire,  
Și gâlcevire mare, pentru un mic folos.  
Vrea, adică, să știe  
Cui mai mult se cuvine  
Să ție pentru sine  
Un petec de câmpie  
Și un colț de pădure, de tot nensemnător,  
Ce despărțea ținutul și staturile lor  
Acum sânge mult curse, și multe luni trecură,  
Făr-a se putea ști  
Cine va birui.  
Elefantul năsos,  
Și bivolul pieptos,  
Cu lupul coadă-lungă  
Multe izbânzi făcură.  
Fieșcare tulpină era plină de sânge.  
Ici se vedea un taur jumătate mâncat;  
Lângă el un tovarăș ce zbiară și îl plânge;  
Colo, un porc sălbatec fără două picioare;  
Și mai la vale, vulpea se tăvălește, moare,  
Oftând după curcanii ce încă i-au scăpat!  
Iar mai vrednic de jale era viteazul urs,  
De două coarne groase în inimă pătruns.  
Leul, văzând că lupta nu se mai isprăvește,  
Trimise la maimuță, vestită vrăjitoare,  
Ce spun că știa multe, și că proorocea  
Întâmplările toate, după ce se trecea;  
Trimise, zic, la dânsa să-i facă întrebare,  
Cum poate să ajungă sfârșitul ce dorește.  
Ea se puse pe gânduri, tuși, apoi răspunse,  
Rozând cu mulțumire darurile aduse:  
„Ca să poată-mpăratu lesne să biruiască,  
Trebuie să jertfească  
Pe acel ce în oaste e decât toți mai tare,  
Mai vestit în războaie, mai vrednic și mai mare.”  
Auzind astea leul strânse a sa oștire:  
„Lighioanelor! zise, viu să vă dau de știre  
Că astăzi din noi unul trebuie să murim:  
Așa va proorocul. Rămâne-acum să știm  
Cine este mai tare.  
Cât pentru mine unul, cum vreți... dar mi se pare

Că nu prea sânt puternic, căci pătimesc de tuse.”  
Vulpea era aproape: „Ce-are a face! răspunse,  
Înălțimea ta ești  
Oricât de slab poftești.”  
- „Dar și puterea noastră  
E îndestul de proastă”,  
Strigară tigrii, urșii, și cu un cuvânt toate  
Lighioanele-acelea ce erau mai colțate.  
„Nu rămâne-ndoială”, le răspunse-mpăratul.  
Iepurele, sărmanu - crez că-l trăgea păcatul,  
Sau păcate mai multe  
De moșii lui făcute -  
Veni să-și dea părerea. Dar toți, cât îl zăriră,  
Asupra-i năvăliră.  
„Ia vedeți-l! strigară. Cu bună-ncredințare  
El este cel mai tare!  
S-ascundea urecheatul, și nu-i plăcea să moară  
Ca să ne facă nouă biruința ușoară!  
Pe el, copii! Luați-l: el are să-mplinească  
Ce ne-a zis proorocul din porunca cerească!”  
Câinii atunci săriră  
Și-n grab ți-l jupuiră.  
Se află vreo țară, unde l-așa-ntâmplare  
Să se jertfească leul? Nici una, mi se pare.  
Nu știu cum se urmează, nu pricep cum se poate,  
Dar văz că cei puternici oriunde au dreptate.